

haft sin befattning i 25 år. Brukarna sammankomma för öfverläggning ungefär en gång i veckan. En särskild ordning finnes för gemensamma angelägenheter, såsom när kreaturen skola föras i vall och dylikt.

Ännu torde till hvarje brukningsdel komma jord på omkring 100 olika ställen. En intressant syn är det, när byinnevånarna arbeta hvar på sina tegar, såsom t. ex. när man gallrar rofvor. Eller än mer när man släpper ut hästarna på de slagna klöfvertegarna: då myllrar där af folk och dragare; det är en efter nutida jordbruksförhållanden ovanligt stor styrka hästar, som blir sammanträngd på ett enda fält. Alltsammans är sådant, som den för jordbruk intresserade eljest icke lätteligen får se.

S. Lampa.

Ett bidrag till julgranens historia.

Juldagen 1817 skrifver grefvinnan Anna Margareta Sparre, född v. Essen, från sitt gods Trestena i Västergötland till sin kusin fru Charlotte Alsing, född Kruse, följande:

»I går afton var för barnena här mycken glädje å färde. Anne-Charlotte hade satt ett träd af granris eller snarare sagt en liten gran, och däruti fult mäd små vaxlius därtill stöpta, och däremellan confeckt och rusin hängande uti trådar. Dätta stod mitt på jultbordet. Vidare var på bordet bakbullar, äplen, sylt, confeckt af flere sorter. När alt var tilreds bådades barnena inn i förmaket. Där var calaset och glädien lyste utur allas ögon. Nu dracks the och aftonval åts, och därefter vankades julklappar, som ej var mindre roligt.»

Anne Charlotte är grefvinnan Sparres dotter i första giftet, gift med ryttmästare Johan Gustaf Granfelt från Dal, och barnen äro dessas söner och döttrar. Af ordalagen i brevet tycks framgå, att detta var första gången julgran förekom på Trestena.

N. Sjöberg.